

μ'κι ἀδικεῖ (ἀγύριστος ἔγινε, ἔμεινε ἐκεῖ, ὅπου μετέβη) Αἰτωλ. || Φρ. Πάαινε κι ἀγύριστος νά 'σαι! (ἀρά) Ἀπύρανθ.

5) Ὁ μὴ ἀποδημήσας καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποκτήσας εἶραν τοῦ κόσμου Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.): *Mh' doū xesunno-izesai, giat' ein' agyristos anthrōpos kai dē gatiēi eīda kánounē 's állois kósmous* Κρήτ. Συνών. ἄβγαλτος Α 2, ξέβγαλτος. 6) Ἐκεῖνος ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις

Ἡπ. Παξ.: *Στὸν τόπο τὸν ἀγύριστο ποῦ γυρισμοὺς δὲν ἔχει!* ἔνν. πήγαινε. Ἀρά) Ἡπ. *Τ' ἀνεγύριγο ταξίδι τοῦ κάτω κόσμου* Ἡπ.

β) Οὐς., τὸ μέρος, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις ἀ ἐπανέλθῃ, ὁ τόπος ὁπόθεν εἶναι ἀδύνατος ἢ ἐπάνοδος, Ἡπ. Ἀδης, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Νὰ πὰς 'ς τὸν ἀγύριστονα! Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τὸν ἔστειλα 'ς τὸν ἀγύριστο τὸν παλαβό! Ἀθῆν. 'Αι 'ς τὸν ἀναγιούριστο! Μέγαρ. Δέβα 'ς σὸν κρεμὸν καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον!* (πήγαινε εἰς τὸν κρημνὸν καὶ εἰς τὸν ὄλεθρον!) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ. *'Σ τὸν ἀγύριστο! Σύμ. Δέ βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ πᾶνε 'ς τ' ἀγύριο!* Παξ. *'Σ τ' ἀγύριγο!* Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ. *'Σ τ' ἀγύριγα!* Κόρινθ. Πβ. ἀγύρισι, ἀγυριστιά. Συνών. ἄγειρτος 2.

Β) Μεταφ. 1) Ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀγύριστο κεφάλι σύνηθ. Εὐτοῦνος εὐτοῦ, παιδί μου, εἶναι κεφάλι ἀγύριγο* Καλάβρυτ. (πβ. φρ. δὲ γυρίζει τὸ κεφάλι του). *Ἀγύριστη γνώμη* Μακεδ. (Μελέν.) *Ἀγύριστος ἐστάθεν ὅσα λόγια κι ἂν εἴτ' ἄτον* Χαλδ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀβάγιστος 2. Πβ. ἄγειρτος 1. 2) Ὁ μὴ μεταστραφεὶς εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, ὁ μὴ ἐξομώσας Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἐγύρτσεν, γιόκσα ἀγύριστος ἐν' ἀκόμαν;* (μετέβαλε τὸ θρησκευτικὸν του δόγμα ἢ ἀκόμη ἐμμένει εἰς αὐτό;) Τραπ. Ἀντίθ. γυριστός, κλωστός.

ἀγυρμός ὁ, Θράκ. (Βιζ.)

Ἰσως τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγυρμός. Πβ. Ἡσύχ. «ἀγυρμός» ἐκκλησία, συγκρότησις· ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον· καὶ τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη».

Ἡ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν περιφορὰ τῶν μετημφιεσμένων (ἴσως λείψανον τῶν ἀρχαίων Διονυσιακῶν τελετῶν).

ἀγύρτης ὁ, λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἀμισ.) ἀγέρτης Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγύρτης.

Ἀπατεῶν, ψεύστης καὶ καθόλου πάσης κακίας μεστός, πρόστυχος ἔνθ' ἄν.: *Τὸν ἀγύρτη!* με γέλασε πάλι λόγ. σύνηθ. *Χάσον ἄτον, ἄτος ἀγέρτης ἐν'* (ἄφησέ τον, μὴ τὸν λάβῃς ὑπ' ὄψιν) Κερασ. *Τῇ ὀκύλλ' ὁ νίγιόν, τῷπ ἀγέρτης ἔτον!* (τοῦ σκύλλου ὁ νίος, ὅλως διόλου πρόστυχος ἄνθρωπος ἦτο!) αὐτόθ.

ἀγύτευτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. —Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γυτευτός <γυτεύω.

Ἐκεῖνος διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε χρήσις ἐπωδῆς, ὁ μὴ γυτευθεὶς ἔνθ' ἄν.: *Εἶχε τ' ἀνεμοπύρωμα καὶ δὲν ἤθελε νά τον γυτέφουνε κ' ἔτσι πέθανε ἀγύτευτος* Σῦρ.

ἀγυψος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. ἄνυπος Λεξ. Λεγο.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄγυψος.

Ὁ ἄνευ γύψου, ἐπὶ οἴνου. Συνών. ἀγύψωτος.

ἀγύψωτος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γυψωτός <γυψώνω.

Ἐκεῖνος, εἰς ὃν δὲν ἀνεμείχθη γύψος: *Κρασι ἀγύψωτο.* Συνών. ἄγυψος.

ἄγω Ἡπ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.) Πόντ. (Νικόπ. κ. ἀ.) ἄγον Λέσβ. ἔγγον Τσακων. Α' πληθ. ὑποτακτ. ἄγωμε Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἄγ' με Καπ. (Σινασσ.) ἄωμεν Κύπρ. ἄωμε Νάξ. (Φιλότ.) ἄουμεν Κύπρ. ἄωμε Χίος ἄμε Πόντ. (Κερασ.) ἄμ' Καπ. ἔμ' Καπ. Β' ἐνικ. προστ. ἄμε κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμεν Πόντ. (Σινώπ.) ἄμεν-νε Μεγίστ. ἄμ-με Σύμ. ἄμε Καπ. (Σινασσ.) ἄμι βόρ. ἰδιώμ. ἄμη Ἀπουλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄμα Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.) ἄμο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄμονε Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) ἔμα Κάρπ. ἄγε Λευκ. ἄγγε Τσακων. ἔντζε Τσακων. ἄγι Λέσβ. ἔγε Σίκιν. ἄγια Κύπρ. ἄε Θεσσ. Κεφαλλ. Κύμ. Λευκ. Σίφν. κ. ἀ. ἄε-δὲ Εὐβ. (Κύμ.) χᾶε Πελοπν. (Μάν.) ἄι Ἡπ. Κῶς Λέσβ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Νικόπ.) Σίφν. Τήλ. κ. ἀ. χᾶι Πελοπν. (Κυνουρ.) ἄ πολλαχ. χᾶ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) χᾶντε Σύμ. χαντι Πόντ. (Σινώπ.) χᾶγκε Τσακων. ἄδε Κρήτ. κ. ἀ. ἄδε Χίος (Καρδάμ.) χᾶδε Εὐβ. (Κύμ.) ἄντες πολλαχ. ἄδες Κρήτ. κ. ἀ. ἄδι Θράκ. (Αἰν.) ἴμβρ. Κυδων. ἄντε σύνηθ. ἄντε-ντε πολλαχ. ἄιτε πολλαχ. καὶ Καπ. ἄιδες Κρήτ. κ. ἀ. ἄιδι Λέσβ. ἄντιον Πελοπν. (Μάν.) ἄιτε Πελοπν. (Λακων.) ἔς Κέρκ. Β' πληθ. προστ. ἄγωμέτε Κρήτ. ἄμετε Κάσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. κ. ἀ. ἄμιτι Θεσσ. ἄμ'τε Καπ. (Σίλ. κ. ἀ.) ἄμέτε Καπ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κ. ἀ. ἄμέντε Καπ. (Φάρας.) ἄμέστεν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμέτι Λέσβ. κ. ἀ. ἄμέστι Ἡπ. ἄμισι Ἡπ. ἄμητε σύνηθ. καὶ Πόντ. ἄμητε Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄγιᾶτε Κύπρ. ἄετε Κύπρ. ἄγ'τε Καπ. (Σινασσ.) κ. ἀ. ἄγ'τι Λέσβ. ἄτε Κύπρ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) Πόντ. κ. ἀ. ἄτῆτε Θράκ. Πόντ. (Ἀμισ. κ. ἀ.) ἄτ' Κύπρ. χᾶτε Κύπρ. Κῶς Πόντ. ἄτες Κύπρ. χᾶτες Κύπρ. ἄιτε Ἡπ. Καπ. Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Σάντ.) ἄιτῆτε Θεσσ. (Ὀλυμπ.) χᾶιτε Κύπρ. Κῶς χᾶιτέστε Πόντ. ἄιστε Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) χᾶιστε Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) κ. ἀ. χᾶστε Πελοπν. (Μάνη) ἄιδι Ἡπ. (Ζαγόρ.) χᾶισι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄιδιτε Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἄντε σύνηθ. ἄντῆτε Θράκ. χαντῆστε Σύμ. ἄδέστε Κρήτ. Νάξ. ἄδίτι Σκόπ. ἄδοῦδε Βιθυν. ἄδοῦτι Κυδων. ἄντέστε σύνηθ. ἄιδεστε Κρήτ. ἄιδέστε πολλαχ. ἄιδιτι Λέσβ. ἄιδοῦτι Λέσβ. (Καλλον. Φίλ.)

Τὸ ἀρχ. ἄγω. Οἱ τύπ. ἄγωμε, ἄμε, ἄμέτε καὶ μεσν., ὁ δὲ ἄγωμέτε καὶ παρὰ Σαχλίκ. Τὸ ἄμε προήλθεν ἐκ τοῦ ἄγωμε κατὰ συγκοπήν, περὶ οὗ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,111, τὸ δὲ ἄωμε κατὰ σύμφυρ. ἐκ τοῦ ἄγωμε καὶ ἄμε. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἄμέτε καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἄμητε πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,98. Τὸ ἄμέστε κατὰ τὸ πέστε, δέστε κτλ. Ὁ τύπ. ἄμη προήλθεν ἐκ τοῦ πληθ. ἄμητε, ὁ δὲ ἔμα ἐκ τοῦ ἄμε κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἔλα, μεθ' οὗ ἐνίοτε συνεκφέρεται ὡς ἄμε κ' ἔλα. Ὁ ἄτε ἐκ τοῦ ἄετε παρὰ τὸ ἄγετε, ὁ δὲ ἄντε ἢ ἐκ τοῦ ἄτε τοῦ ἀήχου τ τραπέντος εἰς ἡχηρὸν νι ἢ ἐκ τοῦ ἄ καὶ τοῦ νιτέ. Πβ. ἔλα νιτέ, μίλα νιτέ καὶ τὸ ἀρχ. «ἄγε δῆ». Τὸς τῶν τύπ. ἄτες καὶ χᾶτες ὀφείλεται εἰς τὴν συνεκφ., οἷον ἄτε 'ς τὸ καλό, χᾶτε 'ς τὴν ὀργή-'ς τὸ διάβολο. Τὸ ἀρκτικὸν χ τύπων τινῶν, ὡς χᾶτε, χᾶιστε, χᾶδε, χᾶγκε, εἶναι παράστασις

